Ч. 117. Пятниця 7 червня (25 мая) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угорского сойму. — З росийскої Думи).

З Праги доносять, що за почином ческих аґрарців, яко найсильнійшого тепер ческого сторонництва в Раді державній, відбули ся вчера в Празі спільні збори послів з Чехії і Моравии. В нарадах взяли участь аґрарці, молодочехи і старочехи, народні социялісти, реалісти і католики, а між ними також міністри Форшт і Пацак. Ухвалено однодушно заложити спільний клюб послів ческих з Чехії, Моравии і Шлезка і поручено комісиї виготовити статут, котрий буде предложений загальним зборам. До тої комісиї вибрані: Крамарж, Жачек, Пацак, Грубан, Масарек, Кльофач і Страньскии. Урядовий комунікат, виданий в тій справі, заявляє, що посли з країв корони сьв. Вячеслава, а іменно сторонництва аґрарців, католицко-народне, людове, народне і народновільнодушне та правно-державна концентрация зібрала ся вчера під проводом посла Жачка. Посли Кльофач і Дртина заявили, що їх сторонництва числили на завязане спільного клюбу, але тілько поступового. Однако по дискусиї ухвалено однодушно слідуючу резолюцию: Зібрані посли наведених сторонництв заявляють, що годять ся на заложене спільного клюбу ческих послів до Ради державної, котрого задачею буде підпиране справ народних і установлене реґуляміновиx постанов що до відносин ческих делеґатів з правительством, о скілько буде розходити ся о спільні народні справи.

Угорский сойм приймив вчера закон о домашній службі і приступив до дискусиї над підвисшенем платні службовою праґматикою зелізничого персоналу. При тій нагоді міністер торговлі Кошут заповів, що правительство не стерпить зелізничого страйку і пасивного опору, за яким аґітують деякі зелізничі функционарі. Коли страйк вибухне, то персонал одержить три дни до надуми. Що-до Хорватиї то на хорватских зелізницях мадярский язик мусить на дальше полишити ся урядовим. — Президент палати Юст заявив, що позаяк в дискусиї будуть виголошуватись також бесіди хорватскі, то він покликує стеноґрафа палати др. Райса яко перекладчика, а стеноґрами хорватских бесід в угорскім перекладі будуть долучені до протоколу. Відтак промавляли по хорватски два посли-Хорвати, Супільо і Врданец серед протестів і переривань послів мадярских. Оба бесідники домагали ся рівноправности хорватского язика в Хорватиї. На тім дискусию перервано.

Die Zeit доносить, що розвязане думи єсть вже порішеною справою. Нова дума збере ся дня 2 падолиста, але на основі виборчої ординациї, зміненої при помочи державного замаху.— Також в кругах кадетів проявляє ся песимізм що-до погляду на судьбу думи. Проводир їх Родичев мав признати трудности, які стрічає правительство в спільнім діланю з теперішною думою, побоює ся однак вибуху розрухів аґрарних в середній Росиї по розвязаню думи. Новий закон виборчий вже, як кажуть, виготовлений. — І з Берлина доносять, що в петербурских правительственних кругах уважають теперішну думу страченою. До її розвязаня причиняє ся неспосібність поодиноких комісий до праці. Кождого дня вижидають нового конфлікту думи з правительством, а то в аґрарній справі. — На вчерашнім засіданю думи раджено над предложенями внесеними міністром судівництва в справі зарядженъ запобігаючих утечі вязнів і в справі провізоричного закона з 31 серпня 1906 о заостреню кар за ширене в армії засад небезпечних для держави. Дума оба ті предложеня відкинула. Президент думи Ґоловин був оногди на авдиенциї у царя. Цар робив єму закиди за те, що дума неспосібна до успішної праці. Ґоловин пробував доказува-

---

16)

В дорозі по атлянтийских островах.

Після дра А. Гоффа, Е. Шардта і др. — зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Портуґальці, що під ту пору були наймогутнійшим народом на мори, зрозуміли небавком дуже добре вагу острова сьв. Єлени, положеного межи двома цілеччинами, де до них належала вся земля, бо хоч не могли на нім добувати ніяких природних скарбів, ані не вивозили звідтам ніяких ростинних добутків, то все-таки міг сей остров послужити їм за знамениту опору для їх пановання на мори. Довкола церкви, котру Голяндці спалили були в 1600 р., зробила ся була мала оселя, але небавком розпала ся. Скінчило ся на тім, що Портуґальці зачали були сіяти тут і садити деякі пожиточні ростини, котрі мали в потребі служити за провіянт для кораблів, з тої самої причини поспроваджували були на остро на котрім передтим були лиш птиці і величезні черепахи, всілякі домашні звірята, котрі в лагіднім підсоню і при достатку паші на буйних пасовисках в горішній части острова значно розмножили ся.

Проби основуваня осель, роблені кілька разів приватними людьми, не удавали ся, бо перший ліпший корабель иншої народности, який тут причалював, не мав нічого пильнійшого як лиш нищити ледви що основану оселю а людий забирати в неволю. Перші Голяндці запанували тут були на довший час, поспроваджували нові пожиточні звірята і завели управу збіжа. Але вже в 1650 р. перейшов був остров під пановане „Анґлійської всхідно-індийскої Компанії", котра в заміну відступила Голяндцям ріг Доброї Надії. В 1660 р. основали тут Англійці оселю з войсковою залогою, бо не чули ся безпечними від голяндскої морскої сили на розі Доброї Надії. Обава їх, як показало ся, не була безосновна, бо в 12 літ опісля, в 1672 р. Голяндці підступом дістали остров знову в свої руки; правда, що не на довго, бо вже в слідуючім році згадана Компанія відобрала їм той остров назад і він позістав в її руках аж до 1 цьвітня 1815 р., коли то управу острова перейняло на себе анґлійске правительство.

Аж до того року ширший сьвіт не знав майже нічого про остров сьв. Єлени а коли й знав, то що найбільше, що десь серед океана межи Африкою а Америкою на полудне від рівника єсть якийсь остров того імени. Подиї вісімнайцятого столітя майже зовсім не доторкнули ся острова сьв. Єлени. Іспаньскі та французскі кораблі воєнні, що в морских війнах сих часів підпливали до острова у ворожих намірах, заставали одиноке місце, де можна було висісти на беріг, залив коло Джемставн, добре стережений фортом Ст. Джемса, так, що годі було хоч би й як несподівано сьмілим нападом забрати остров. Та й воєнний заколот при кінци 18. а з початком 19. століття не приніс під сим взглядом ніякої зміни. Аж ось в кілька місяців потім, як анґлійске правительство перейняло на себе управу острова, стала ся подія, котра записала остров сьв. Єлени на вічні часи в памяти цілого сьвіта.

Дня 11 серпня 1815 р. виплив з каналу Ля Манш анґлійский корабель „Нортембирленд" і пустив ся филями атлянтийского океана, щоби по 65 днях дороги причалити до пристані острова, положеного далеко від цілого сьвіта. Корабель той віз високого вязня, перед котрим лише що недавно дрожала ціла Европа, в котрого передних комнатах вистоювали монархи в обаві о свої корони і краї, а котрого щастє тепер зовсім було покинуло і воля великих держав засудила на заточене на самотнім острові. Дня 15 жовтня спустив „Нортембирленд" якорі у воду в пристані сьв. Єлени, а відтак на другий день вийшов колишній герой і цісар Французів, Наполеон І в супроводі команданта анґлійского воєнного корабля, адмірала Кокберна і ґенерала Бертрана на остров, з котрого не судилось єму вже живцем вертати назад до тих, що ще до недавна виділи в нім ніби якогось бога.

Тут мав Наполеон І нагоду роздумувати о тім, як то легко а часом і дуже страшно зміняє ся судьба чоловіка і як нерозважно зробив він, що не пробовав бодай втікати до Америки, як то мав первістно в плані.

Коли по нещасливій битві під Ватерльо (18 червня 1815) Наполеона І дня 21 червня вернув до Парижа, не знав, що там вже майже на три неділі перед єго приїздом постановлено виступити ворожо против него і скинути єго з престола та що душею заговору був єго

ти, що так не є, та цар відповів єму: „Я маю зовсім инші погляди“. — Між Столипином а Васільчиковом настала велика ріжниця поглядів в аґрарній справі. Кажуть, що Васільчиков подасть ся до димісиї. По нім прийшов би Миколай Львов або посол Хомяков, октябрист.

Новинки.

Львів, дня 6-го червня 1907

— **Іменованя і відзначеня.** Начальник домен і лісів, старший радник п. Петро Гірш іменований радником Двору. — Є. Вел. Цїсар надав срібний хрест заслуги жандармови, титулярному командантови постерунку, Данилови Клапачеви, з краевої команди жандармериї ч. 5 у Львові, за уратоване з нараженем власного житя дитини з горіючої хати.

— **II. Віцепрезидент краєвої ради шкільної** др. Едвін Плажек вернув з урльопу і обняв урядоване.

— **Краєва рада шкільна** іменувала в народних школах: Ром. Пахульского учителя 4-кл. школи в Гвіздци, Йос. Тріску управ. 2-кл. школи в Ульгівку, П. Литвина управит. 2-кл. шк. в Супранівці і М. Маґдівну учит. 2-кл. шк. в Свильчи; учителями (-ками) 1-кл. шкіл: Йос. Шлензака в Білій, Ад. Клюшиньского в Коштовій, Мид. Ґеника-Березовского в Лючі, Сильв. Жука в Стрілках, Леонт. Яновску в Тисовиці, Юл. Мартиновского в Ляшках мурованих, Ан. Заяховску в Волї коблянській і Викт. Блажевского в Бірку новім; — перенесла учительку М. Клечиньску з Кабаровець до Грімна і П. Овсянку з Тлучані до Дзяниша; — порішила будову шкіл в Пинянах (окр. Самбір) і в Колбаївцях (окр. Рудки).

— **В цїли оживленя руху особового** на ц. к. австрийских зелїзницях державних буде видавати ся почавши від 1 червня с. р. на стациях Хирів, Дрогобич, Лавочне, Львів, Лупків, Нове Загіре, Перемишль, Стрий, Тернопіль і в бюрі інформацийнім ц. к. дирекциї зелїзниць державних у Львові подібно як в попередних лїтах знижені, сезонові білети абонаментові, важні на шляхах ц. к. зелїзниць державних з виїмкою шляхів Підволочиска-Краків-Львів-Іцкани і зелїзниць льокальних. Згадані білети уложені суть в ґрупи поділені на поодинокі сїти зелїзниції з важностию 15 або 30 днів. Карти абонаментові на сезон від 1 червня до 30 вересня видає ся по слїдуючих цїнах: з важностию на 15 днів коштує I. кляса 55 корон, II. кл. 38 корон, а III. кл. 22 корон, а з важностию на 30 днів коштує I. кл. 82 кор., II. кл. 55 кор., а III. кл. 33 кор. Близші поясненя подають заміщені в стациях афіши.

— **В цїли оживленя руху прогулькового** до східного Бескиду видають ся від 1 червня до 30 вересня кождої суботи і неділї як також в сьвята і в дни попереджаючі сьвята обох обрядів католицких о 50% знижені білети поворотні II. і III. кляси з 3-дневною важностию зі Львова до Сколього, Гребенова, Тухлї, Славска і Лавочного. Близших пояснень уділяють всї ц. к. уряди стацийні і бюро інформацийне ц. к. зелїзниць держ. у Львові ул. Красицких ч. 5. Дотичні оповіщеня афішовано в містї і у всїх стациях зелїзничих.

— **Зміна в руху поїздів** на шляху Львів-Краків: Від 15 червня с. р. поїзд особовий ч. 11 (відходячий з Кракова о год. 12·10 в ночи а приходячий до Львова 9·45 рано) буде задержувати ся також на стациї Зимнавода-Рудно. Від'їзд поїзду з сеї стациї означує ся на 9·32 рано.

— **Важне для учительства і рад шкільних місцевих.** Книжки на премії, Біблїотека для дітий, молодїжи і читалень, яку видає руске товариство педаґоґічне у Львові. Купуйте цікаві і поучаючі книжочки для малих дітий, для шкільної молодїжи і читалень. Передплачуйте педаґоґічну часопись „Учитель“ і популярну наукову часопись для дітий і селян „Дзвінок“. — Передплата виносить річно по 6 корон. Адреса адміністрациї ул. Сикстуска ч. 47. Книжочки можна замовляти в книгарнї Наук. Товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1 і в Рускім Тов. Педаґоґічнім ул. Сикстуска ч. 47 у Львові. Катальоґ всїх видань Рус. Тов. Педаґоґічного є поміщений в часописи „Учитель“. Вписуйте ся в члени Рус. Тов. Педаґоґічного, яке удержує своїм коштом приватні школи і бурси для дївчат і хлопців. Вкладка річна 2 кор., вписове 1 кор., селяни платять лиш 1 кор. річно. Рус. Тов. Педаґ. достарчує на нагороди для шкільної молодїжи всїлякі книжки рускі і польскі, апробовані Вис. ц. к. Радою шк. краєвою і також всїлякі образки рускі і польскі з молитвами і без і біблїйні (для Жидів) по цїнї від 1 кор. — 5 кор. за сотку; також медалики. Замовляти можна за попередним надісланєм гроший або за послїплатою ул. Сикстуска ч. 47. Книжки на премії достарчає також склеп тов. Взаїмна Поміч учительска в Коломиї („Народний Дім“).

— **З Буковини.** Дня 2-го с. м. відбули ся в Чернівцях загальні збори „Народного Дому“, на котрих по вступній промові голови товариства, надрадника Волод. Ясеницкого збори однодушно іменували посла Николу Василька почетним членом за заслуги коло піднесеня політичного значіня буковиньских Русинів. До виділу вибрано пп. Б. Ясеницкого, проф. Стоцкого, дра Филиповича, інспектора Поповича, проф. о. Семаку, проф. Клима, дра Клима, радн. о. Галїпа, учит. Чумака і учит. Петращука. — Того самого дня вечером черновецке товариство „Жіноча Громада“ устроїло концерт і комерс в роковини свого єствованя. — Сїльскі громади на Буковинї почали заводити руске урядоване. Доси вже кілька громад перевело такі ухвали.

— **Реформа російскої правописи.** З Петербурга доносять: Триста членів думи підписало і вислало до академії наук мемориял, в котрім доказують конечність управильненя російскої правописи в напрямі фонетичнім, а то в цїли улекшеня науки писаня як найширшим масам. Мемориял кінчить ся просьбою, щоби академія виготовила проект такого управильненя правописи. — Тож то будуть плакати наші старовіри! А може то інтриґа галицких „украінофілів“?

— **Дрібні вісти.** Виділ Руск. Тов. Педаґоґічного просить нашу суспільність о закуплюване 100-коронових позичкових облїґаций на будову бурси. З 1000 облїґаций розійшло ся доси 260. — Хора на умі селянка Анна Буракова, лїт 19, вийшла оногди з дому свого мужа в Острові і пропала без слїду. — В громадах Лисківскій і Покорскій коло Гродна в Росиї впав так страшний град, що не лиш витовк все збіже на поли, але й убив 233 овець, 10 коров і 4 поросята. Буря розвалила 15 будинків. Шкода виносить 80.000 рублїв. — Коло Кракова зловлено Михайла Гавришкова, котрий місяць тому назад втік з львівского криміналу і волочив ся по Галичинї. — За мучене телят покарано Янкля Штарка з Городка грошевою карою 10 К.

— **Гора усунула ся** при ул. Снопківскій, в реальности Михайла Західного. Стало ся то вчера о 11 перед полуднем, очевидно внаслїдок послїдної великої зливи і безнастанного дощу, який паде у Львові від кількох днїв з малими перервами. Гора усунула ся разом з деревами, які на ній росли і засипала цїлу дорогу та часть городу побіч дороги. Під напором валячої ся гори завалила ся часть стайнї, стоячої побіч. Нещасливої при тім пригоди не було нїякої а дорогу небавком знову очищено.

— **Огні.** Дня 21. мая с. р. вибух огонь на фільварку в Тарнавці борщівского повіта, власности Ізидора Вайсґляса. Огонь знищив 3 стайні, стодолу, 3 шопи і помешканє ононома загальної вартости 6000 корон. Повисша шкода була обезпечена в краківскім товаристві асекурацийнім на 20.000 корон. Крім повисших будинків знишив огонь ще й плоди землї та знаряди господарскі, власність посесора того фільварку Саламона Гехта а то: 1 стирту пшениці, 2 стирти соломи, 120 кіп жита, 2 січкарні, 1 парову молотїльню і богато инших знарядів рільничих, загальної вартости 25.940 корон, з чого лиш одна парова молотїльня була обезпечена на 3000 кор. Огонь був підложений не-

---

міністер поліциї Фуше. Розходило ся ще лиш о спосіб, чи усунути цїсаря насильно, чи змусити єго, щоби добровільно зложив корону. Сей послїдний спосіб лїпше подобав ся. Наполеон рішив ся зложити корону аж коли побачив, що лиш тим зможе відвернути від себе ганьбу абдикациї; з огірченєм підписав він дня 22 червня грамоту абдикациї і зробив на ній дописку, що проголошує цїсарем свого сина, Наполеона II.

Але на ту дописку нїхто не зважав. Парлямент вислав депутацию до цїсаря, котра подякувала єму за то, що він зрік ся престола. Відтак установлено провізоричне правительство, котрого президентом став Фуше. Сей казав цїсаря добре пильнувати, а коли надходили войска союзних держав, скористав з тої нагоди і казав підмавляти Наполеона I, щоби той втїкав, бо був би сором, як би він дістав ся в руки Росиян або Прусаків. То діяло ся дня 29 червня, коли то Наполеон виїхав на остров Ез, що лежить перед пристанию в Рошфор, щоби звідтам втїкати до Америки. Тимчасом Фуше дав о тім зараз знати Анґлїйцям а они відтак наказали були своїм кораблям воєнним мати Наполеона I добре на оці. То спонукало Наполеона здати ся радше на великодушність Анґлїйців, як втїкаючи потайком попасти ся в їх руки. Він пішов длятого дня 15 липня добровільно на анґлїйский корабель воєнний „Белєрофон“. Анґлїйці приняли єго з почестию, але уважали єго лиш за воєнного плїнника і відповідно до угоди підписаної 1 серпня всїма союзниками, вивезли на остров сьв. Єлени, де він прожив на самоті аж до 5 мая 1821 р.

То коротенька істория примусового заточника на сьв. Єленї. Але вже на кілька сот лїт перед тим жив на сїм острові добровільний заточник, котрого істория, о много сумнїйша як сего героя з Корсики, зберегла нам сумний спомин з брутальних часів шіснайцятого столїтя.

Портуґалїя панувала ще тоді в Індиї. Портуґальский віцекороль, Альфонсо Д'Альбокерке, зручний ґенерал, але завзятий і без серця чоловік, з тої породи, що Кортез і Пiзарро, одержавши далекосягаючі порученя від свого монарха, вернув був 1512 р. до Ґон, щоби сю кріпость змусити до давного послуху. Єї магометаньский командант заявив, що готов піддати ся, але жадає, щоби деяким портуґальским перекиньчикам, котрі в часї неприсутности віцекороля задля красних очий і приманюючих обіцянок вирекли ся своєї віри і перейшли на сторону ворога, простити вину і не відбирати житя. Д'Альбокерке обіцяв простити тим затуманеним бідачискам дарувавши житє, але то не стояло єму на перешкоді, щоби для приміру покарати їх в страшний спосіб. Він велїв їх через три днї страшно мучити і калїчити; кождому з них відрізали ніс і уши та відрубали праву руку і великий палець лївої руки а крім того ще й скальповано їх індияньским способом — здирано шкіру з голови з волосєм. Лиш кількох пережило сї муки а між ними також і якийсь Фернао Льопез, герой сеї історії.

Перебувши тяжкі муки, жив Льопез в страшній нуждї. Єго земляки гидили ся ним і уникали єго а туземці, котрі тепер могли безкарно докучати сему Европейцеви, насьмівали ся з него і поштуркували єго. Так жив він якийсь час в Індиї. Аж ось відозвало ся в нім бажанє втечи з місця своєї нужди і він затужив за вітчиною, за жінкою і дїтьми, котрі полишив був в Портуґалії, а котрі нещасного батька були би може приймили і потїшали того, котрого задля єго подвійної зради, вітчини і віри, суспільність викинула зпоміж себе і напятнувала перед цїлим сьвітом. Отже при найблизшій нагоді сїв він на корабель, що відпливав до Портуґалії.

Але в дорозї взяв єго сумнїв і сором. Він видїв добре, що не буде міг показати ся своякам на очи, що він той, котрого всї на віки вирекли ся. Чим близше доїзджав до вітчини, тим більше опускала єго відвага. Коли корабель причалив до сьв. Єлени — тоді там не було ще анї живої душі а великі лїси вкривали остров — втїк Льопез на остров, щоби виречи ся на завсїгди сьвіта, котрий збиткував ся над ним. Він сховав ся в лїсї і корабель відплив без него. Там лежав він укритий як дикий зьвір в гущавинї пралїса і заперши дух в собі, надслухував, чи за ним хто не гонить.

(Дальше буде).

вислїдженим доси виновником. Акцию ратунковою заняли ся лиш люди із сусїдного села Давидковець, повіта чортківского; з місцевих селян не поспішив нїхто на поміч. — Дня 16. мая с. р. 4 год. по полудни, підчас великої тучі вдарив грім в Щуткові, повіта чесанівского в стодолу Илька Лижника, внаслїдок чого згоріли стодола, хата і стайня, загальної вартости 950 кор. а шкода була необезпечена. — В суботу дня 1 с. м. згоріло 5 селяньских загород, приналежних до Мостиск і 3 загороди сусїдного села Завади, котрі не були обезпечені. Кажуть, що огонь був підложений.

— В Копичинцях відбудуть ся дня 12 червня с. р. о год. 10 загальні збори філії „Просьвіти“ на повіт гусятиньский. Попередить богослуженє в церкві на „Гетманьщинї“ о год. 8. Збори зачнуть ся о год. 10 в салї „Народного Дому“. Порядок зборів: справоздане уступаючого виділу, вислід люстраций читалень, справа удїленя абсолюториї уступаючому виділови, вибір нового виділу, внесеня членів, відчит з господарства, розльосоване закуплених через філїю знарядів господарских між членів „Просьвіти“, що заплатили вкладку за рік 1907. Вкладаємо на Виділи читалень обовязок, щоби з уваги на хосенність тих зборів повідомили про них члени „Просьвіти“, пояснили їм се, і візвали до як найбільшої участи. Від Виділу філії „Просьвіти“ на повіт гусятиньский — о. Иосиф Вигнаньский, голова, Адріян Височаньский, секретар.

— Такий, що нїколи в житю не цїлував женщини помер сими днями в Ґенуї. Був то найстарший в місті чоловік, Іван Брун, котрий дожив 102 лїт. Смерть заскочила єго при снїданю, підчас коли він закуривши собі з цїлим спокоєм люльочку, зачав читати свою ґазету. З нагоди своїх 100-лїтних уродин запросив він був своїх приятелїв і знакомих на снїданє, підчас котрого мав до них слїдуючу коротку промову: „Менї кінчить ся нинї 100 лїт. За цїлий час мого житя я не радив ся нїколи лїкаря, анї не уживав нїяких лїків. Й завсїгди і уживав алькоголю, кілько менї смакував. Але за то не поцїлував я нїколи нїякої женщини з виїмкою моеї матери“. — Ну, ну!

— Смерть ізза тютюну. З Долини пишуть нам: По виборі в Лїсовичах дня 31 мая с. р. около 5 год. по полудни вступив Федьо Вінців, радний з Нинева долїшного, женатий, батько 3 дїтий, до коршми Ицка Штрайферера в Лїсовичах, де застав більше тамошних виборців. З увійшовшим розпочав Стефан Маланїй з Лїсович суперечку о тютюн. З тої суперечки прийшло відтак до бійки, підчас котрої напастники Стефан Маланїй, Яць Ильків і Федір Мартинів — всї 3 з Лїсович — так били Вінцева кулаками по голові, що убили єго на місци. Убийників відставила жандармерия до суду повітового в Болехові.

— Самоубийства. Із Снятина пишуть нам: В ночи з дня 27 на 28 мая 1907 р. скочив до керницї Николай Германн Івана із Задубровець, повіта снятиньского, лїт 57, і там утопив ся. Самоубийник в послїдних часах був слабий на умі внаслїдок пияньства, котре від року стало ся було у него налогом. — Дня 2. червня около 3 год. над раном відобрав собі житє у власнім помешканю, при ул. Яховича ч. 22 у Львові, вистрілом з револьвера Павло Жуковский, робітник, родом з Кокошинець, скалатского повіта, лїт 37, женатий, батько 3. дїтий. Причиною самоубийства було роздразненє нервове, внаслїдок надмірного уживаня напитків і невідрадні відносини материяльні.

Телєґрами.

Будапешт 6 червня. Урядова ґазета оголошує наданє президентови міністрів Векерльови великої ленти ордера Леопольда і титулу тайних радників тим угорским міністрам, котрі доси єго не мали, а також і президентови палати послів.

Петербург 6 червня. (П. А.) Сьв. Синод постановив поручити властям епархіяльним відобрати достоїньство духовне чотиром сьвященикам, членам Думи, котрі не хотять виступити з партиї лївиції. Пятому, котрий на то згодив ся, достоїньство духовне має бути полишене.

Сан Франціско 6 червня. Вчера о 12 годинї 27 мінут в полудне дало ся тут почути землетрясенє, треваюче 10 секунд, котре однак не зробило нїякої шкоди.

Туніс 6 червня. Вітрилове судно, що плило з набором муниції до Триполїса вилетїло у воздух в наслїдок вибуху недалеко триполїтаньской границї. Кажуть, що згинуло 50 людий. Подрібностий брак.

Петербург 6 червня. З Тегерану доносять, що против ґубернатора Ляріcтану вислано 100 мужа кінноти, пушки і піхоту. Коло Керманшах прийшло до стички. Богато людий згинуло.

Петербург 6 червня. Міністерство просьвіти подає до відомости, що з причини неспокійних часів варшавский унїверситет не буде отворений сего року і що не будуть приймати ся поданя кандидатів бажаючих записати ся на слїдуючий рік.

Мадрид 6 червня. В дальшім процесї о замах на короля зізнав інспектор полїциї в Барцельонї, що в 1905 р. видїв часто анархістів заходячих до т. зв. „новочасної школи“. Обжалований Феррер виїхав був 20 мая в незвістнім напрямі. Вечером того дня, коли виконано замах, заставлено в заставничім заведеню богато зброї, котру полїция сконфіскувала.

Токіо 6 червня. (Б. Райт.). Думають, що переговори, які ведуть ся межи Японїєю а Росиєю що до незалагоджених ще доси справ, будуть закінчені до двох місяців. Посольства обох сторін будуть піднесені до ряду амбасад.

Дня 5-го червня 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	584·—	594·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	103·—	110·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	562·—	569·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот $4\frac{1}{2}$%	100·20	100·90
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	97·30	98·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·60	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ лїт.	98·60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	96·60	97·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$% . .	101·—	101·70
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·70	97·40
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·80	97·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·50	96·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	95·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . .	44·—	46·—
Угорскі черв. хреста . .	28·25	30·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	62·—	72·—
Базилїка 10 кор. . .	21·25	23·25
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·25	11·45
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·30	118·—
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32** 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).